

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/150/2017
Identifikačné číslo spisu:	4307203314
Dátum vydania rozhodnutia:	30.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4307203314.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu MAXIMMUS spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Stredná č. 35, IČO: 44 921 535, zastúpeného advokátskou kanceláriou Geško s.r.o., so sídlom v Bratislave, Velehradská č. 33, proti žalovaným 1/ D. F., bývajúcemu v E., 2/ H. F., bývajúcej v E., obaja zastúpení JUDr. Jánom Kuriačkom, advokátom s o sídlom v Leviciach, Bernolákova č. 2, o zaplatenie 34 046,073 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14 C 194/2007, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. novembra 2016 sp. zn. 7 Co 1104/2015, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 30. novembra 2016 sp. zn. 7 Co 1104/2015 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. februára 2015 č. k. 14 C 194/2007-575 v spojení s opravným uznesením z 31. augusta 2015 č. k. 14 C 194/2007-619 zamietol žalobu žalobcu a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Q ZAMOS, s.r.o. a žalovanými bola konkludentným spôsobom uzatvorená zmluva o dielo podľa § 631 a nasl. Občianskeho zákonníka, kedy si žalovaní u právneho predchodcu žalobcu objednali zhotovenie diela a rovnakým spôsobom dochádzalo aj k celkovému plneniu diela, ktoré pozostávalo z niekoľkých dodávok a to jednotlivých atypických prvkov interiéru rodinného domu žalovaných. Žalovaní nenamietli rokovanie o individuálnych dodávkach diela, aj keď o tom neuzatvorili písomnú zmluvu, avšak poskytli súčinnosť právnemu predchodcovi žalobcu tým, že sprístupnili svoju stavbu rodinného domu na prvotnú ohliadku, už existujúcej tzv. hrubej stavby, aby sa mohla vyhotoviť projektová dokumentácia jednotlivých atypických prvkov interiéru rodinného domu žalovaných, ktorú žalobca musel prispôbovať individuálnym požiadavkám žalovaných a tiež spracoval cenovú ponuku v celkovej hodnote (vrátane DPH) 24 878,52 €. Súd prvej inštancie na preukázanie ceny diela vo veci nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctvo, voči tomuto znaleckému posudku č. 30/2012 z 22. novembra 2012 (č. l. 290-315 spisu) vzniesli námietky účastníci konania a v konaní bol preto ustanovený ďalší znalec na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku. Znalec v kontrolnom znaleckom posudku č. 09/2014

určil celkovú hodnotu diela (vrátane DPH) v celkovej sume 27 878,53 €, s ktorou účastníci konania súhlasili. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v priebehu konania právny predchodca žalobcu oznámil, že zmluvou o postúpení pohľadávky z 20. februára 2010 došlo k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti Q-ZAMOS s.r.o. na spoločnosť MAXIMMUS, spol. s r.o., predmetom ktorej bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní, a to nárok na zaplatenie sumy 34 046,073 € spolu s príslušenstvom. Keďže na základe zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k postúpeniu pohľadávky uplatnenej v tomto konaní, súd prvej inštancie uznesením z 10. mája 2011 č. k. 14 C 194/2007-179 pripustil zmenu účastníka na strane žalobcu tak, že namiesto spoločnosti Q-ZAMOS s.r.o. do konania vstúpi v procesnom postavení žalobcu spoločnosť MAXIMMUS, spol. s r.o. Súd prvej inštancie poznamenal, že v priebehu konania žalovaní podaním z 30. apríla 2012 uplatnili voči právnemu predchodcovi žalobcu námietku započítania judikovanej pohľadávky, a to na základe rozsudku Okresného súdu Levice z 15. apríla 2010 sp. zn. 13 Cb 94/2006, ktorým bol právny predchodca žalobcu (Q ZAMOS, s.r.o.) povinný zaplatiť spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. sumu 28 878,71 € s 13 % ročným úrokom z omeškania od 1. novembra 2005 až do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Predmetná pohľadávka sa týkala vydania bezdôvodného obohatenia, keďže spoločnosť AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. uhradila spoločnosti Q ZAMOS, s.r.o. platby v celkovej výške 28 878,71 €, napriek tomu, že medzi týmito spoločnosťami nebol žiaden obchodnoprávny vzťah, a preto je povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Uvedené platby boli realizované v dôsledku výstavby rodinného domu žalovaných, pričom spoločnosť Q ZAMOS, s.r.o. bola v zmluvnom vzťahu s manželmi F., ktorým vznikla povinnosť zaplatiť za vykonané dielo na ich rodinnom dome, a teda táto povinnosť nevznikla spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. Žalovaní nadobudli judikovanú pohľadávku voči spoločnosti Q-ZAMOS, s.r.o. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 4. novembra 2010 v sume 28 878,71 € s príslušenstvom. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaní si uplatnili námietku započítania v tomto konaní ako voči právnemu predchodcovi žalobcu spoločnosti Q-ZAMOS, s.r.o. aj voči žalobcovi MAXIMMUS spol. s r.o. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd prvej inštancie považoval pohľadávku žalovaných za prevyšujúcu proti pohľadávke žalobcu, ktorú súd prvej inštancie na základe kontrolného znaleckého posudku znalca ustálil v sume 27 878,53 €. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa pohľadávky žalovaných s pohľadávkou žalobcu stretli a došlo k ich zániku započítaním 1. novembra 2005. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie žalobu zamietol pre dôvodne vznesenú námietku započítania žalovaných. Na záver konštatoval, že suma uplatneného nároku zo strany žalobcu, resp. právneho predchodcu žalobcu sa preukázala až v tomto súdnom konaní, t. j. v akej sume sa pohľadávka žalobcu, ktorá je spôsobilá na započítanie stretla s judikovanou pohľadávkou žalovaných, a to na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006. Podľa súdu prvej inštancie preto nemožno prihliadať k námietke žalobcu o tom, že neboli splnené podmienky pre započítanie, a to aj s poukazom na skutočnosti uvedené v knihe JUDr. I. Feketeho Veľký komentár k Obč. zák. str. 1714 a v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky 29 Odo 723/2001 o tom, že z hľadiska doby nie je rozhodujúce kedy bol prejav smerujúci k započítaniu urobený. Výslovil, že podľa jeho názoru je potrebné vždy prihliadať k individuálnym okolnostiam toho-ktorého prípadu, keď oznámenie žalobcu o postúpení pohľadávky bolo doručené žalovaným po 10 mesiacoch odo dňa uzatvorenia zmluvy a oznámenie žalovaných o započítaní bolo po 2 a pol mesiaci. Ak by preto pripustil lehotu na oznámenie započítania v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obo 32/2007 v rozsahu 8 dní, zrejme žalobca mohol vyššie uvedeným svojím konaním (oznámením započítania po 10 mesiacoch) zabrániť uplatneniu si svojho práva na vznesenie námietky započítania v lehote 8 dní, čím by boli žalovaní vystavení svojvôli žalobcu a jeho právneho predchodcu, ktorému konaniu súd s poukazom aj na § 3 Občianskeho zákonníka nemôže poskytnúť súdnu ochranu. Navyše súd prvej inštancie zohľadnil aj tú skutočnosť, že k postúpeniu pohľadávky došlo zo spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. na MAXIMMUS spol. s r.o., ktoré sú personálne prepojené v osobe konateľa žalobcu Ing. I., ktorý je jedným z dvoch spoločníkov v oboch spoločnostiach a tiež aj z dôvodu, že spoločnosť Q ZAMOS s.r.o. je t. č. nemajetná, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že judikovaná pohľadávka žalovaných v tomto konaní do súčasnosti nie je uhradená.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 30. novembra XXXX sp. zn. 7 Co 1104/2015 odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v preskúmvanej veci právny predchodca žalobcu Q ZAMOS s.r.o. uplatnil voči žalovaným nárok

pôvodne na zaplatenie sumy 36 800,29 € a po pripustení späťvzatia žaloby uznesením súdu prvej inštancie z 25. novembra 2008 č. k. 14 C 194/2007-73 zostala predmetom konania už len suma 34 046,07 €. Právny predchodca žalobcu sa domáhal zaplatenia predmetnej sumy titulom zmluvy o dielo, keď právny predchodca žalobcu ako zhotoviteľ vykonal na základe ústnej zmluvy o dielo práce a dodal komponenty na stavbe rodinného domu žalovaných v E.. Uviedol, že spoločnosť Q ZAMOS s.r.o. si pôvodne v konaní vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006 uplatňovala voči spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. (žalovaní sú štatutárnymi zástupcami) nárok na zaplatenie sumy 2 754,22 € s príslušenstvom, keďže Q ZAMOS s.r.o. ako zhotoviteľ a AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. ako objednávateľ vykonal na stavbe rodinného domu v E.: sklenené zábradlie na galérii nad vchodom, obklad železobetónového schodiska, sklenené zábradlie na galérii, zábradlie na podeste schodiska, otvor v podlahe sklenenou výplňou, zábradlie na terase, točité schody z prízemia do suterénu a zábradlie lógií. Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006 odvolací súd zistil, že súd vo veci rozhodol rozsudkom z 21. októbra 2010 č. k. 13 Cb 94/2006-253, ktorým uložil spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. povinnosť uhradiť AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. sumu 28 878,71 € s 13 % úrokom z omeškania od 1. novembra 2005 až do zaplatenia, všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia. Odvolací súd poznamenal, že v tomto konaní bolo konštatované, že spoločnosť AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. uhradila spoločnosti Q ZAMOS, s.r.o. platby v celkovej výške 28 878,71 €, napriek tomu, že medzi týmito spoločnosťami nebol žiaden obchodnoprávny vzťah, a preto je Q ZAMOS s.r.o. povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Uvedené platby boli realizované v dôsledku výstavby rodinného domu žalovaných, pričom spoločnosť Q ZAMOS, s.r.o. bola v zmluvnom vzťahu s manželmi F., ktorým tak vznikla povinnosť zaplatiť za vykonané dielo na ich rodinnom dome, a nie spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. (manželia F. sú členovia predstavenstva). Z vyššie uvedeného mal odvolací súd za zrejmé, že spoločnosť AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. uhradila za štatutárov (žalovaní) práce, materiály a dodávky iných dodávateľov, pričom uhradila spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. čiastku v celkovej sume 30 538,41 € (920 000 Sk), a to výdavkovým pokladničným dokladom zo 17. augusta 2004 sumu 250 000 Sk, príjmovým pokladničným dokladom z 5. decembra 2004 sumu 350 000 Sk, prevodom zo 17. januára 2005 na účet sumu 150 000 Sk, prevodom z 27. apríla 2005 na účet sumu 50 000 Sk a výdavkovým pokladničným dokladom 22. septembra 2005 sumu 120 000 Sk. Ďalej uviedol, že spoločnosť Q ZAMOS s.r.o. postúpila pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní na spoločnosť MAXIMMUS spol. s r.o. zmluvou o postúpení pohľadávok z 20. februára 2010 (č. l. 127 spisu), pričom konateľom v oboch spoločnostiach je Ing. D. I., ktorý podpisoval zmluvu aj za postupcu a postupníka. Poznamenal, že predmetom postúpenia je pohľadávka dlžníka D. F. a H. F. vzniknutej z dodávky zábradlí, točitých schodov, deliacej steny, skiel v rodinnom dome v E. vo výške 34 046,07 € (1 025,672 Sk). Rovnako tak spoločnosť AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. ako postupca 10. decembra 2010 (na poštovú prepravu odovzdané 20. januára 2011) postúpil svoju pohľadávku vo výške 28 878,71 € s príslušenstvom priznanú rozsudkom Okresného súdu Levice z 15. apríla 2010 sp. zn. 13 Cb 94/2006 na postupníkov - žalovaných. Odvolací súd v tomto smere považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, že mu nebolo doručené oznámenie o pohľadávkach žalovaných, nakoľko skutočnosť, že žalobcovi bolo doručené oznámenie o pohľadávkach žalovaných, vyplýva z fotokópie podacieho lístku z 20. januára 2011 (č. l. 496 spisu), z ktorého je zrejmé, že zásielka bola žalobcovi doručovaná na adresu uvedenú v obchodnom registri. Ďalej odvolací súd považoval za potrebné zohľadniť aj to, že spoločnosť MAXIMMUS spol. s r.o. vzhľadom na personálne prepojenie, keď konateľom spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. a MAXIMMUS spol. s r.o. je tá istá osoba, mala vedomosť o pohľadávkach AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. voči Q ZAMOS s.r.o., ktorá pohľadávka bola postúpená na žalovaných. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie spoločnosť Q ZAMOS, s.r.o. neexistovala, keďže dňom 15. marca 2014 bola ex offo vymazaná z obchodného registra. Poznamenal, že žalobca v konaní ako aj v odvolaní namietal, že žalovaní ako dlžníci v zmysle § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka neoznámili bez zbytočného odkladu svoju pohľadávku voči postupcovi postupníkovi, pričom v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 32/2007 je podľa názoru žalobcu lehota bez zbytočného odkladu vymedzená 8 dňami. Podľa názoru odvolacieho súdu námietke žalobcu nemožno prisvedčiť, pretože paušalizuje lehotu bez zbytočného odkladu a vymedzuje ju bez ohľadu na okolnosti konkrétneho prípadu. Aj keď dĺžka lehoty bez zbytočného odkladu je najkratšou lehotou na splnenie povinnosti, ktorú zákonodarca vyjadruje tak vágne, lebo jej dĺžka závisí od okolností konkrétneho prípadu, jej konkrétnu

dĺžku určuje vždy súd s ohľadom na okolnosti danej veci. Pojem „bez zbytočného odkladu“ má pritom niekoľko atribútov, ktoré je pri jeho výklade potrebné vziať do úvahy, a to : 1. predovšetkým ide o lehotu, ktorá má v danom prípade vyjadrovať čo najkratší časový úsek, teda je to najkratšia možná lehota v danom prípade, 2. dĺžku lehoty nemožno paušalizovať ani maximalizovať, resp. minimalizovať, bude preto rôzna v závislosti od okolností prípadu, 3. časový úsek lehoty bez zbytočného odkladu je potrebné posudzovať objektívne. Odvolací súd uviedol, že aj keď je pravdou, že zákon v prípade, že postupca bez zbytočného odkladu neoznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky, nespája negatívne dôsledky, ako v prípade, ak dlžník neoznámil bez zbytočného odkladu podľa § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka postupníkovi pohľadávku, ktorú mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky (§ 526 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho je vylúčený zánik pohľadávok započítaním, je potrebné zohľadniť aj to, že sám žalobca namieta konanie žalovaných, ktorí podľa neho neoznámili pohľadávku bez zbytočného odkladu, napriek tomu, že sám oznámil postúpenie pohľadávky žalovaných až po 10 mesiacoch po jej postúpení, teda sa domáha voči žalovaným konania podľa zákona, pričom sám nekonal tak ako mu ukladá zákon. Z uvedených dôvodov ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno priznať takémuto konaniu žalobcu ochranu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže lehotu 10 mesiacov, v ktorej bolo oznámené žalovaným postúpenie pohľadávky, nemožno považovať za lehotu bez zbytočného odkladu. Konštatoval, že v danom prípade následne potom, čo bolo žalovaným oznámené postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania zo spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. na MAXIMMUS spol. s r.o. datované 2. decembra 2010, a to zmluvou o postúpení pohľadávky z 20. februára 2010, ktoré navyše boli personálne prepojené, žalovaní listom z 10. decembra 2010, daným na poštovú prepravu 20. januára 2011, oznámili svoju pohľadávku voči postupníkovi, o ktorej však postupník vedomosť musel mať. Odvolací súd s ohľadom na uvedené okolnosti uzavrel, že keďže žalovaní za vykonané dielo na svojom rodinnom dome už zaplatili spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. prostredníctvom svojej spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s., ktorej v konaní vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006 bol priznaný nárok na vrátenie tejto sumy, ktorá jej doposiaľ nebola vyplatená a v dôsledku zániku spoločnosti Q ZAMOS s.r.o. ani vrátená nebude, žalovaní by tak v prípade, ak by bolo konštatované, že nedošlo k zániku pohľadávok započítaním, boli povinní opätovne zaplatiť za vykonané diela aj ako fyzické osoby, napriek tomu, že za tieto práce už bolo zaplatené prostredníctvom ich spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE, a. s. Poukazujúc na vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že záver súdu prvej inštancie, že pohľadávka žalovaných s pohľadávkou žalobcu sa stretli a došlo k ich zániku započítaním 1. novembra 2005, treba považovať za správny. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa názoru dovolateľa je rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa nemožnosti zániku pohľadávky žalobcu voči žalovaným ich vzájomným započítaním, a to vzhľadom na nedodržanie zákonnej podmienky započítania pohľadávky v súlade s § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá na účinné započítanie vyžaduje vznesenie námietky započítania dlžníkom v lehote bez zbytočného odkladu. Uviedol, že postúpenie pohľadávky medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom, bolo zo strany žalobcu - postupníka preukázané žalovaným listom z 2. decembra 2010, žalovaní však existenciu pohľadávky voči žalobcovi oznámili listom (datovaným 10. decembra 2010), ktorý však žalobcovi nebol nikdy doručený, avšak ktorý mal byť podľa predloženého podacieho lístku odoslaný na poštovú prepravu až 20. januára 2011, teda po 41 dňoch odo dňa preukázania postúpenia pohľadávky žalobcom. Žalobca však v konaní neustále argumentoval tým, že oznámenie žalovaných o existencii pohľadávky voči žalobcovi nebolo vykonané v lehote bez zbytočného odkladu, pričom v tejto súvislosti poukazoval na ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu, a to na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 32/2007. S uvedeným názorom sa odvolací súd podľa názoru žalobcu vysporiadal extrémne nelogickým spôsobom. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé ani to, z akých dôvodov sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na ktorú bol v konaní zo strany žalobcu upozornený. Za svojvoľný považoval aj postup odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení uvádza detaily z iného súdneho konania Okresného súdu Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006, ktoré sa týkalo inej veci medzi inými účastníkmi, pričom uvedený spis nebol ani pripojený a uvedené detaily neboli ani predmetom

dokazovania pred Okresným súdom Levice, ani pred odvolacím súdom. Aj z tohto dôvodu dovolateľ považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za zmätočné a nepresvedčivé. Poznamenal, že odvolací súd úplne nadbytočne konštatoval, že postupník (žalobca) preukázal žalovaným postúpenie pohľadávky až po desiatich mesiacoch po uzavretí zmluvy, pričom podľa názoru žalobcu je úplne bez právneho významu, po akej dlhej dobe postupca oznámi alebo postupník preukáže postúpenie pohľadávky dlžníkovi. S tým, v akej lehote je postúpenie pohľadávky oznámené dlžníkovi, zákon nespája žiadne následky. Na záver opätovne poukázal na to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 32/2007. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

6. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade žalobca vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.1. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý

proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

13. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

14. Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), je nepreskúmateľné.

14.1. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, a táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14.2. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

15. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal aj s námietkou dovolateľa týkajúcou sa neoznámenia pohľadávky spôsobilej na započítanie dlžníkov (žalovaných) bez zbytočného odkladu (viď bod 18. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu). Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nedôvodná je preto argumentácia žalobcu, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný.

Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že ho neodôvodnil v súlade so zákonom.

16. K námietke žalobcu k svojvoľnému postupu odvolacieho súdu, ktorý v odôvodnení uvádza detaily z iného súdneho konania Okresného súdu Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006, ktoré sa týkalo inej veci medzi inými účastníkmi, pričom uvedený spis nebol ani pripojený a uvedené detaily neboli ani predmetom dokazovania pred Okresným súdom Levice, ani pred odvolacím súdom, dovolací súd poznamenáva, že na konanie vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13 Cb 94/2006 upozornil súd prvej inštancie sám právny predchodca žalobcu, a to jednak vo svojom vyjadrení z 5. decembra 2007 (č. l. 52 spisu) a rovnako tak v čiastočnom späťvzátí žalobného návrhu z 22. februára 2008 (č. l. 55 spisu). Súd prvej inštancie tak na pojednávaní konanom 26. novembra 2009 (č. l. 121 spisu) uznesením odročil pojednávanie za účelom pripojenia a oboznámenia so spisom Okresného súdu Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006.

16.1. Dovolací súd uvádza, že dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993.

17. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu nedôvodne namieta existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Dovolateľ v dovolaní uviedol aj to, že tento jeho mimoriadny opravný prostriedok je prípustný podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. So zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalobcu je potrebné uviesť, že ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017). Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 113/2017 naostatok vychádza zo širšie chápaného obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ tak, že jeho súčasťou sú tiež právne závery vyjadrené v rozhodnutiach, ktoré boli v minulosti ako judikáty publikované v oficiálnych informačných médiách vydávaných vtedajšími inštitúciami stojacimi na vrchole sústavy všeobecných súdov.

20. Podľa názoru žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20.1. Dovolateľ zákonom zodpovedajúcim spôsobom vymedzil právnu otázku (posudzovanie lehoty bez zbytočného odkladu pri započítaní spôsobilých pohľadávok v zmysle § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pri riešení ktorej sa odvolací súd - podľa jeho názoru - odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu; v dovolaní označil rozhodnutie dovolacieho súdu predstavujúce pri rozhodovaní o tejto otázke jeho ustálenú rozhodovaciu prax. Samo tvrdenie, že odvolací súd sa riešením určitej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ešte nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP; relevantným je až zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom tvrdenému odklonu skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu, či je opodstatnená argumentácia dovolateľa o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Podľa § 526 ods.1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je postupca povinný bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo

dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

22.1. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

23. Podľa § 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka námietky proti pohľadávke, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia, mu zostávajú zachované i po postúpení pohľadávky.

23.1. Podľa § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník môže použiť na započítanie voči postupníkovi aj svoje na započítanie spôsobilé pohľadávky, ktoré mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky (§ 526), ak ich oznámil bez zbytočného odkladu postupníkovi. Toto právo má dlžník aj v prípade, že jeho pohľadávky v čase oznámenia alebo preukázania postúpenia neboli ešte splatné.

24. Postúpenie pohľadávky je z povahy veci vždy spojené s prevodom subjektívneho práva na plnenie, ktoré vyplýva zo záväzkového vzťahu a má relatívny charakter (pôsobí inter partes). Postúpením pohľadávky nemôže dôjsť k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka, ktorého subjektívne práva a povinnosti súvisiace s postupovanou pohľadávkou, ostávajú nedotknuté. Právna úprava jeho vzťahu k novému veriteľovi (postupníkovi) obsiahnutá v ustanovení § 529 Občianskeho zákonníka, mu zachováva právo námietok (dlhu, premĺčania a pod.) a zároveň dlžníkovi priznáva voči novému veriteľovi právo namietat na započítanie svoju pohľadávku. Subjektívne právo dlžníka započítať proti postupovanej pohľadávke, resp. voči postupníkovi svoju pôvodnú pohľadávku voči postupcovi, je podmienené tým, že sú (kumulatívne) splnené tieto podmienky: ide o pohľadávku spôsobilú na započítanie (§ 581); dlžník disponoval touto pohľadávkou voči postupcovi najneskôr v deň, keď mu bolo podľa § 526 ods. 1 oznámené alebo preukázané postúpenie (notifikácia); pohľadávka dlžníka nebola medzitým uspokojená a existuje v momente kompenzačného úkonu; dlžník oznámil postupníkovi svoje kompenzabilné pohľadávky, ktoré mal voči postupcovi v čase bez zbytočného odkladu. Pred notifikáciou je dlžník oprávnený započítať svoje pohľadávky priamo voči postupcovi a spôsobiť tým zánik dlhu, resp. postupovanej pohľadávky. Notifikovaný dlžník môže realizovať kompenzačný úkon už iba voči postupníkovi, avšak za splnenia uvedených podmienok môže proti postupovanej pohľadávke započítať svoju pohľadávku voči postupcovi, čím s účinkami pre postupníka dochádza v rozsahu započítania k zániku dlžníkovho dlhu. Právne postavenie postupníka, ktorý nemusí mať o existencii pohľadávok dlžníka voči postupcovi vedomosť, je chránené povinnosťou dlžníka oznámiť tieto pohľadávky bez zbytočného odkladu po notifikácii. Márne uplynutie stanovenej lehoty má za následok zánik práva započítať ktorúkoľvek z danej kategórie pohľadávok voči postupcovi.

25. Najvyšší súd v rozsudku z 29. apríla 2008 sp. zn. 4 Obdo 32/2007 pri riešení otázky, či k oznámeniu započítania pohľadávok nedošlo v lehote bez zbytočného odkladu tak, ako to predpokladá § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že lehota bez zbytočného odkladu sa v ustálenej právnej praxi vykladá podľa objektívnych možností splnenia stanovenej povinnosti, a keď odvolací súd vyslovil, že lehota „bez zbytočného odkladu“ je doba zodpovedajúca 8 dňom, nemožno ustáliť názor, že by to bolo v rozpore s právnym predpisom. Najvyšší súd uzavrel, že pod pojmom „bez zbytočného odkladu“ je potrebné rozumieť rozhodne kratší časový úsek, čo vyplýva aj z gramatického výkladu tohto slovného spojenia, pričom lehotu 31 dní nesporne nemožno vykladať za lehotu bez zbytočného odkladu.

26. V uznesení z 28. februára 2012 sp. zn. 2 Obdo 34/2010 najvyšší súd konštatoval, že pokiaľ v prejednávacom prípade odvolací súd vychádzajúc z toho, že pojem bez zbytočného odkladu nie je zákonom definovaný, a preto treba jeho primeranosť posudzovať podľa okolností konkrétneho prípadu, dospel k záveru, že lehotu 16 dní, v ktorej žalovaný oznámil svoje pohľadávky voči postupcovi, považoval za primeranú, síce správne konštatoval, že uvedenú lehotu je treba posudzovať podľa konkrétnych okolností prípadu, nesprávne však vyhodnotil, či dlžník bezodkladne využil všetky možnosti pre splnenie tejto lehoty. Najvyšší súd s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prejednávaneho sporu, keď žalovaný mal vedomosť o vymáhaní pohľadávok žalobcom, čomu nasvedčovalo tiež to, že na ich preukázané postúpenie reagoval už následný deň, pričom započítavané pohľadávky voči postupcovi žalobcu nadobudol jednou zmluvou, sa najvyšší súd stotožnil s dovolateľom, že žalovaný svoje pohľadávky neoznámil žalobcovi bez zbytočného odkladu.

27. V danom prípade si právny predchodca žalobcu (spoločnosť Q-ZAMOS s.r.o.) uplatnil voči žalovaným nárok na zaplatenie sumy 34 046,07 €. Spoločnosť Q-ZAMOS s.r.o. postúpila pohľadávku

uplatňovanú v tomto konaní na žalobcu (MAXIMMUS spol. s r.o.) zmluvou o postúpení pohľadávok z 20. februára 2010 (č. l. 127 spisu). Oznámenie o postúpení predmetnej pohľadávky bolo žalovaným oznámené 2. decembra 2010 (č. l. 128 spisu). Z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 13 Cb 94/2006 vyplýva, že rozsudkom z 15. apríla 2010 č. k. 13 Cb 94/2006-253, právoplatným 15. decembra 2010, uložil tunajší súd právnenému predchodcovi žalobcu (spoločnosť Q-ZAMOS s.r.o.) povinnosť uhradiť spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE a. s. sumu 28 878,71 € s 13 % úrokom z omeškania od 1. novembra 2005 až do zaplatenia. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo 4. novembra 2010 postúpil postupca - spoločnosť AGROSTAV GROUP LEVICE a. s. na postupníkov - žalovaných pohľadávku vo výške 28 878,71 €, vrátane príslušenstva. Žalovaní prostredníctvom ich právneho zástupcu listom z 10. decembra 2010 oznámili žalobcovi a právnenému predchodcovi žalobcu postúpenie pohľadávky vo výške 28 878,71 € zo spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE a. s. priznanú rozsudkom z 15. apríla 2010 na postupníkov - žalovaných (č. l. 246 až 249 spisu). Z kópie podacích lístkov na č. l. 246 a 248 spisu vyplýva, že oznámenie o postúpení pohľadávok žalobca a právny predchodca žalobcu prevzali 20. januára 2011, teda 41 dní odo dňa preukázania postúpenia pohľadávky žalobcom.

28. Odvolací súd a rovnako tak súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že názoru žalobcu, podľa ktorého je lehota bez zbytočného odkladu vymedzená 8 dňami, nemožno prisvedčiť, nakoľko paušalizuje lehotu bez zbytočného odkladu a vymedzuje ju bez ohľadu na okolnosti konkrétneho prípadu. Poznamenal, že aj keď je dĺžka lehoty bez zbytočného odkladu najkratšou lehotou na splnenie povinnosti, ktorú zákonodarca vyjadruje tak vágne, pretože jej dĺžka závisí od okolností konkrétneho prípadu a jej dĺžku určuje vždy súd s ohľadom na okolnosti danej veci. Odvolací súd poznamenal, že žalobca namieta konanie žalovaných, ktorí podľa neho neoznámili svoju pohľadávku bez zbytočného odkladu, napriek tomu, že on sám oznámil postúpenie pohľadávky žalovaným až po 10 mesiacoch po jej postúpení.

29. Pokiaľ odvolací súd v danom prípade považoval lehotu 41 dní za lehotu bez zbytočného odkladu, odklonil sa od ustálenej praxe dovolacieho súdu a rozhodol nesprávne. Pojem (lehota) bez zbytočného odkladu je, ako správne poznamenal odvolací súd, vágnym pojmom, ktorý je potrebné vykladať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom v každom konkrétnom prípade je vždy potrebné skúmať, či dlžník bezodkladne využil všetky možnosti pre splnenie tejto povinnosti, prípadne aké skutočnosti mu v tom bránili. Z časového určenia lehoty „bez zbytočného odkladu“ je však potrebné vyvodit', že ide o veľmi krátku lehotu, ktorou je mienené bezodkladné, nemeškajúce, bezprostredné či okamžité konanie smerujúce k splneniu povinnosti či k urobeniu právneho úkonu alebo iného prejavu vôle, pričom doba trvania lehoty bude závisieť od okolností konkrétneho prípadu. Pokiaľ osoba, ktorej je takáto lehota určená, bez zbytočného odkladu nekoná, bude mať zbytočný odklad (nedôvodná nečinnosť) pri príprave splnenia povinnosti či urobenia právneho úkonu, ktoré sú na túto lehotu viazané, ten dôsledok, že právne účinky spojené s dodržaním lehoty nenastanú. Dovolací súd poznamenáva, že aj keď je pravdou, že právny predchodca žalobcu oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu žalovaným až po 10 mesiacoch, zákon však v tomto prípade neoznámene postúpenia pohľadávky bez zbytočného odkladu s negatívnymi následkami, ako je to v prípade ak dlžník neoznámil bez zbytočného odkladu postupníkovi pohľadávku, ktorú mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky. Z okolností daného prípadu nevyplývajú žiadne prekážky, okolnosti, ktoré by bránili žalovaným oznámiť žalobcovi postúpenie pohľadávky zo spoločnosti AGROSTAV GROUP LEVICE a. s. na nich (t. j. na žalovaných) v lehote, ktorá by zodpovedala lehote bez zbytočného odkladu v zmysle vyššie uvedeného.

30. Najvyšší súd uzatvára, že žalobca v dovolaní, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 432 ods. 1 CSP argumentujúc, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

31. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

32. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

33. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.